

Wk. 193. (17)

Vg
4271

ORATIO

IN FVNERE

REVERENDI VL

RI D. MARTINI

LVTHERI,

RECITATA VITEBERGAE

A PHILIPPO MELAN

CHTHONE.

LIPSIAE

EDITA IN OFFICINA

VALENTINI PAPAE.

ANNO

M. D. XLVI.

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK
HALLE
(SAALE)

BIBLIOTHECA
PONICKAVIANA

087 III **ORATIO IN**
FVNERE REVERENDI
VIRI D. MARTINI
LVTHERI.

LTSI IN HOC PVBLI
 co luctu mea uox dolore & lacri
 mis impeditur: tamen in tanta fre
 quentia aliquid dicendum fuit, non
 ut ab Ethnicis fiebat, tantum de
 mortui laudibus, sed potius ad com
 monefaciendum coetum de miranda gubernatione &
 periculis Ecclesiae, ut qua de re angi, quas res praeci
 pue expetere, ad quae exempla dirigere uitam debe
 ant, cogitemus. Etsi enim homines prophani in tanta
 confusione uitae temere omnia & casu ferri arbitran
 tur: tamen nos multis perspicuis Dei testimonijs con
 firmati seiungamus Ecclesiam à prophana multitudi
 ne, & statuamus uerè eam regi & seruari diuinitus:
 & eius politiam recte aspiciamus. agnoscamus ueros
 gubernatores, & eorum curriculum consideremus,
 & eligamus duces et doctores idoneos, quos quidem
 & pie sequamur & ueneremur. De his tantis rebus
 & cogitari & dici necesse erit quoties reuerendi ui
 ri D. Martini Lutheri carissimi patris & praepro
 ris nostri mentio fiet, quem etiamsi multi prophani
 homines acerbissimè oderunt: tamen nos qui scimus
 fuisse ministrum Euangelij diuinitus excitatum ame
 mus ac probemus, & testimonia colligamus quae o
 stendunt eius doctrinam non esse seditiosas opiniones
 sparsas caeco impetu, ut homines Epicurei iudicant,
 sed

[Faint purple ink stamp or handwritten notes at the bottom of the page.]

Sed demonstrationem uoluntatis & ueri cultus Dei,
& explicationem sacrarum literarū, & præconium
uerbi Dei, id est, Euangelij IESV CHRISTI.

Etsi igitur in his orationibus, quæ tali loco habentur,
multa de ornamentis priuatis eorum qui laudantur
dici solent: tamen ego ea parte orationis relicta,
tantum de hoc præcipuo loco dicam, uidelicet de munere
Ecclesiastico. Ita enim bonæ mentes semper statuent.
Si doctrinam in Ecclesia salutarem & necessariam illustrauit,
Deo gratias agendas esse, quod eum excitauerit, & ipsius
labores, fidem, constantiam & cæteras uirtutes laudandas
esse, ac memoriã eius bonis omnibus carissimam esse.

Sit igitur hoc orationis nostræ initium. Sedet, ut
Paulus inquit, filius Dei ad dextram æterni patris, et
largitur bona hominibus, id est, uocem Euangelij &
Spiritus sanctum, quæ ut impertiat, excitat Prophetas,
Apostolos, Doctores, & Pastores, & hos sumit ex hoc
nostro, id est, discentium cætu, qui legunt, audiunt,
amant scripta Prophetica & Apostolica. Nec tantum illos
uocat ad hanc militiam, qui tenent ordinariam potestatem,
sed sæpe illis ipsis bellum infert per Doctores ex alijs
ordinibus delectos. Estq; iucundum & utile spectaculum
intueri Ecclesiam omnium ætatum, & considerare bonitatem
Dei, qui subinde salutes doctores ita continuato ordine
misit, ut tanquam in acie prioribus decedentibus mox
alij in horum uestigia insisterent.

Nota series est primorum patrum, Adæ, Seth, Enoch,
Mathusalem, Noë, Sem. hoc uiuo & in uicinia Sodomorum
habitante cum iam oblitæ gentes doctrinæ Noë & Sem,
passim idola colerent, excitatus est

A 2

Abraham

Abraham, ut esset collega Sem, & socius huius summi operis propagandæ ueræ doctrinæ. Huic successerunt Isaac, Iacob, Ioseph, qui in uniuersa Aegypto, quæ tunc fuit florentissimum regnum toto orbe terrarum, doctrinæ lucem accendit. Deinde Moses, Iosue, Samuel, David, Elias, Eliseus, quem audiuit Iesaias, Iesaiam, Ieremias, Hunc Daniel, Danielem Zacharias. Deinde Esdras, Onias. Post hunc Maccabæi. Deinde Simeon, Zacharias, Baptista, CHRISTVS, Apostoli. Hanc continuam seriem iuuat aspicere, quæ est illustre testimonium præsentiae Dei in Ecclesia.

Ac post Apostolos sequitur agmen: quod etsi fuit imbecillius: tamen Dei testimonijs ornatum est. Polycarpus, Irenæus, Gregorius Neocæsariensis, Basiliius, Augustinus, Prosper, Maximus, Hugo, Bernardus, Taulerus, & alibi alij. Etsi enim hæc postrema senectâ squalidior est: tamen Deus semper aliquas reliquias seruauit. Et lucem Euangelij splendidiorē accensam esse uoce Lutheri manifestum est.

Annumerandus est igitur illi pulcerrimo agmini summorum uirorum quos Deus ad colligendâ & instaurandam Ecclesiam misit, quos quidem præcipuū florem esse generis humani intelligamus.

Fuerint sanè magni uiri Solon, Themistocles, Scipio, Augustus & similes, qui magna imperia uel constituerunt uel rexerunt: tamen longè inferiores sunt his nostris ducibus Iesaiâ, Baptista, Paulo, Augustino, Luthero.

Hæc uera discrimina intelligere nos in Ecclesia decet.

Quæ igitur res magnæ & ueræ à Luthero patefactæ sunt, quæ ostendunt eius curriculum laudandum esse?

esse? Clamant enim multi turbatam Ecclesiam, & controuersias inextricabiles sparsas esse. His respon- deo talem esse gubernationem Ecclesiae. Cum spiritus sanctus arguit mundum, dissidia propter impiorum pertinaciam oriuntur, & culpa est eorum qui audire filium Dei nolunt, de quo caelestis pater inquit: Hunc audite. Lutherus ueram & necessariam doctrinam patefecit, fuisse enim tenebras in doctrina de pœni- tentia densissimas manifestum est. His discussis osten- dit, quæ sit uera pœnitentia, & quis sit portus, quæ firma consolatio mentis quæ expauit sensu iræ Dei. Illustrauit Pauli doctrinã quæ ait, fide iustificari ho- minem. Ostendit discrimen Legis & Euangelij, Iusti- tiæ Spiritus, & politicæ. Ostendit & ueram inuoca- tionem Dei, ac totam Ecclesiam ab Ethnico furore re uocauit, qui fingit Deum inuocari etiam si mentes A- cademica dubitatione oppressæ fugiant Deum. Iussit fide & bona conscientia fieri inuocationem, & qui- dem ad unum mediatorem filium Dei sedentem ad de- xtram æterni patris & interpellantem pro nobis, de- duxit nos, non ad statuas aut homines mortuos ut hor- ribili furore homines impij statuas & homines mor- tuos inuocant.

Monstrauit & alia uera officia Deo grata, & ui- tam ciuilem ita ornauit & muniuit, ut nullius unquã literis ita ornata & munita sit. Deniq; seiunxit à ne- cessarijs operibus puerilem pædagogiam humana- rum ceremoniarum, & ritus, ac leges impediens ue- ram inuocationem Dei. Et ut illustrata doctrina cœ- lestis propagaretur ad posteritatem, uertit in linguã Germanicam prophetica & Apostolica scripta tan- ta perspicuitate, ut hæc ipsa uersio plus lucis adferat

lectori, quàm plerique commentarij.

Adiunxit & ipse multas enarrationes quas longe antecellere omnium enarrationibus quæ extant Erasmus etiam affirmare solebat. Et, ut scribitur, de instaurantibus Hierosolymam altera manu eos ædificasse, altera gladium tenuisse: Ita ipso & præliabatur cum hostibus ueræ doctrinæ, & simul enarrationes plenas doctrinæ cælestis condebat. Et multorum conscientijs opem tulit pijs consilijs.

Cunq; magna pars doctrinæ supra humanum conspectum posita sit, ut doctrina de remissione peccatorum & fide, necesse est fateri à Deo eruditum esse, ac multi ex nobis uiderunt eius luctas, in quibus didicit: fide statuendum esse, nos & recipi & exaudiri à Deo.

Semper igitur in omni æternitate bonæ mentes beneficia quæ Deus Ecclesiæ per Lutherum dedit celebrabunt. Et primum Deo gratias agent. Deinde & ipsius uiri laboribus multum debere se prædicabunt, etiamsi homines athei qui totã Ecclesiam rident hæc κατ'ὀρθώματα iudicant esse inanem ludum aut furorem.

Nec inextricabiles disputationes motæ sunt, nec contentionis pomum, ut aliqui false dicunt, Ecclesiæ obiectum est, nec proposita σ' Q' W' Q' ænigmata. Nam sanis & pijs & non calumniose iudicantibus, facile est collatis sententijs uidere quæ congruant cum cælesti doctrina, quæ non congruant. Imò in omnium piorum mentibus has controuersias iam dijudicatas esse non dubium est. Quia cum Deus conspici se & uoluntatem suam in sermone prophetico & Apostolico uelit, in quo se patefecit, non existimandum est sermonem

monem illum ambiguum esse, ut folia Sibyllæ,
Quæ turbata uolant rapidis ludibria uentis.

Sed aliqui non mali tamen questi sunt asperiores
fuisse Lutherum quàm debuerit. Nihil disputo in alte
rutram partem, sed respondeo id quod Erasmus sæpe
dixit: Deus dedit huic postremæ ætati propter mor-
borum magnitudinem acrem medicum. Cumque tale
organum aduersus hostes ueritatis superbos & impu-
dentes excitarit ut ad Ieremiã inquit: Ecce dedi uer-
ba mea in ore tuo, ut destruas & ædifices, & uolue-
rit eis tanquam hanc Gorgonem obijcere, frustra ex-
postulant illi cum Deo. Nec regit Deus Ecclesiam hu-
manis consilijs, nec uult organa sua prorsus similia es-
se. Illud autem commune est, ut mediocria & modera-
ta ingenia impetus ardentiores seu bonos seu malos mi-
nus probent. Vidit Aristides Themistoclem ingenti
motu animi res magnas suscipere & feliciter gerere.
Et si autem felicitatem gratulabatur Reipub. tamen
incitatũ illius animũ ex eo cursu reuocare studebat.

Nec ego hoc nego, peccare interdum uehemen-
tiores impetus, nemo enim in hac naturæ infirmitate
prorsus sine labe est. Interim tamen, si quis talis est,
ut ueteres de Hercule, Cimone, & alijs dixerunt, ἄ-
νομος & μὴ ἀλλὰ τὰ μέγιστα ἀγαθός, uir
bonus & laude dignus est. Ac in Ecclesia si, ut Pau-
lus inquit, recte militat, retinens fidẽ & bonam con-
scientiam, Deo placet, & à nobis uenerandus est.

Talem fuisse Lutherum scimus. Nam & constan-
ter doctrinæ puritatem defendit, & conscientie inte-
gritatem retinuit. Iam quis est, cui quidem notus ille
fuit, qui nesciat, quanta humanitate præditus, quan-
ta huius in congressibus familiaribus suauitas, quàm

minime hic contentiosus aut rixator fuerit? Et adiun-
ctam tamen omnia grauitatem habuerunt eam, quæ
in tali uiro esse deberet. nam in hoc,

ἄψυδ' ἐς ἦθος, εὐπροσηγοροσῶμα,

Vel potius erant secundum Paulum omnia ὅσα ἀ-
ληθῆ, ὅσα σεμνὰ, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνὰ, ὅ-
σα προσφιλῆ, ὅσα εὐφρημα, ut illam asperitatem
ζήλου ueritatis, non ἐριθείας, aut acerbitatis fuisse
manifestum sit. Atq; horū nos omnes & externi pluri-
mi testes sunt. De reliqua autem uita, quam ad annum
LXIII. produxit in max. & acerrimo studio pieta-
tis & omnium bonarum rerum atq; artium, si lauda-
tionem uiri instituissem, quàm illustrem & specios-
sam orationem habere possem? Nullæ uagæ libidines
unquam in eo animaduersæ sunt, nulla seditiosa con-
silia, imò autor potius aliquoties fuit abiiciendorum
armorum, non miscuit causis Ecclesiasticis artificia
augendæ potentiaæ uel suæ, uel suorum. Hanc & sa-
pientiam & uirtutem esse iudico tantam, ut sola hu-
mana diligentia accersi posse non uideatur, sed diui-
nitas etiam frenari animos oportet præsertim acres,
excelsos, ardentes, qualem omnino Lutheri fuisse res
ostendit.

Quid dicam de cæteris eius uirtutibus? Sæpe ipse
interueni cum lacrimans preces suas pro tota
Ecclesia dixit. Sumebat enim sibi ferè quotidie certū
tempus ad Psalmos aliquos recitandos quibus sua uo-
ta gemens & lacrimans miscebat, ac sæpe dixit se suc-
censere istis qui aut propter ignauiam, aut propter
occupationes dicunt satis esse solo gemitu precari. I-
deo formæ nobis diuino consilio præscriptæ sunt, in-
quit:

quit: ut lectio mentes accendat, imò ut uox etiã pro-
fiteatur, quem Deum inuocemus.

Itaq; cum multæ graues deliberationes de pericu-
lis publicis sæpe inciderint animaduertimus eum in-
genti animi robore præditum fuisse minimèq; √OΦO=
δ'εñ, nec ullis unquam fractum terroribus. Nitebatur
enim sacra ut dicitur ancora, id est, auxilio Dei, nec
fidem excuti sibi patiebatur.

Cæterum & acie mentis tantum ualebat, ut unus
in obscuris rebus maximè uideret quid conduceret.
Nec erat, ut multi putant, negligens in consideranda
Repub. aut inspiciendis aliorum uoluntatibus. Sed &
Rempub. norat, & omnium cum quibus uiuebat sen-
sus ac uoluntates sagacissimè perspiciebat. Et quan-
quam ingenij uis acerrima erat: tamen auidissimè le-
gebat scripta Ecclesiastica uetera & recentia, & om-
nes historias, quarum exempla singulari dexterita-
te ad præsentia negocia transferebat.

Eloquentiæ uerò ipsius perpetua monumenta ex-
tant, qua par fuit, haud dubie ijs, in quibus uis orato-
ria summa fuisse existimatur.

Talem uirum summa uis ingenij præditum, instru-
ctum doctrina, lōgo usu exercitatum, multis excellen-
tibus & heroicis uirtutibus ornatum, ac à Deo ad Ec-
clesiæ instaurationem delectum, deniq; complexum
nos omnes paterno animo, ex hac nostra consuetudi-
ne euocatum esse, nostra caussa meritò dolemus. Su-
mus enim similimi orphanis præstanti & fideli patre
orbati. Sed quia Deo obtemperare necesse est, memo-
riam tamen uirtutum & beneficiorum ipsius apud nos
interire non sinamus. Ac ipsi quidem gratulemur iam
familiarem & dulcissimam cum Deo & filio eius Do-

mino nostro Iesu Christo, Prophetis, & Apostolis cō-
suetudinem, q̄ fiducia filij Dei semp̄ & petiuit & ex-
pectauit, ubi nō mō iudicio Dei & testimonijs uniuersae
caelestis Ecclesiae p̄bati suos labores, quos in pro-
pagatione Euangelij sustinuit, audit, sed etiam ipse
iam eductus ex mortali corpore tanquam ex carce-
ra, & ingressus in scolam multò eruditioem, Dei es-
sentiam, & in filio duas naturas coniunctas, & to-
tum conj. filium conditae & redemptae Ecclesiae propè
contemplatu. quas res maximas inuolutas & bre-
uibus oraculis p̄positas, cum fide h̄c considerarit,
nunc coram uidentis laetitia summa adficitur, & Deo
iam ardēs tota mente gratias agit p̄ tanto beneficio.

Hic discit cur filius Dei λόγος & ὁ ἀληθὴς εἰκὼν πα-
terni patris dicatur, & quomodo uinculum sit spiri-
tus sanctus amoris mutui, non solum inter aeternū pa-
trem & filiū, sed etiam inter ipsos & Ecclesiam. Inis-
tia huius doctrinae & rudimenta in hac mortali uita
didicerat, & saepe de his summis rebus, de discernen-
da inuocatione uera & falsa, de uera agnitione Dei
intuente patefactiones diuinas, & discernente uerū
Deum à commentitijs numinibus grauissimè, sapientis-
simèq; disserbat.

Multi in hoc cœtu audierunt eum aliquando enar-
rantem hoc dictum: Videbitis cœlum apertum & an-
gelos Dei ascendentes & descendentes super filium
hominis. Vbi primum auditores hanc amplissimam
consolationē infigere animis iubebat, quæ adfirmat,
cœlum apertum esse, id est, nobis ad Deum patefactū
esse, iræ diuinæ repagula confugientibus ad filium a-
mota esse, Deum propè iam nobiscum uersari, & in-
uocantes ipsum ab eo recipi, regi & seruari.

HOC

Hoc decretum Dei, quod homines athei fabulosum esse uociferantur, monebat opponendum esse humanae dubitationi & paucibus qui deterrent fugientes animos quo minus inuocare Deum ausint, nec acquiescant in Deo.

Deinde angelos ascendentes & descendentes in Christi corpore, ministros Euangelij esse dicebat, qui primū duce Christo ascendūt ad Deum, & ab eo Euangelij lucem & Spiritum sanctum accipiunt. Postea uerò descendunt, id est, ministerio docendi inter homines funguntur.

Addebat autem hanc interpretationem, etiam illos ipsos spiritus caelestes quos usitatè uocamus angelos intuentes in filium, erudiri & letari hac miranda copulatione duarum naturarum, & cum huius domini milites sint in defensione Ecclesiae, quasi manu eius gubernari eos.

Harum optimarum rerum nunc spectator est, & ut antea inter Euangelij ministros ascendebat & descendebat ducente Christo, ita nunc angelos cernit mitti ab eo, & sapientiae diuinae, & operum diuinorum consideratione unà cum eis fruitur.

Meminimus quanta cum uoluptate Prophetarum politiam, consilia, pericula, liberationes recitabat, & quàm crudite omnia Ecclesiae tempora conferebat, ut flagrare se illorum summorum uirorum desiderio non uulgari significaret.

Hos nunc complectitur & gaudet uiuas audire et reddere uoces. Hi hunc suum *συνφοιτητὴν* laetifalutant, & unà gratias Deo agunt colligenti & seruanti Ecclesiam.

Ipsum igitur Lutherum beatum esse non dubite-

mus.

mus. Nostra uerò orbitate angamur, et quoniam Dei uoluntati postquam eum hinc euocauit, nos quoq; obtemperare necesse est, sciamus hoc quoq; uelle Deū, ut memoriam uirtutum ipsius & beneficiorum retineamus. Id iam officium præstemus. Agnoscamus eum fuisse organum Dei salutare, & eius doctrinam studiose discamus. Virtutes etiam nobis necessarias pro nostra mediocritate imitemur, timorem Dei, fidem et ardorem in inuocatione, integritatem in ministerio, castitatem, diligentiam uitandi seditiosa consilia, cupiditatem discendi. Utq; de cæteris pijs gubernatoribus Ecclesiæ quorum extant historiae sæpe multumq; cogitandum est, de Ieremia, de Baptista, de Paulo, ita sæpe huius uiri doctrinã & cursum consideremus, & gratiarum actionem & precationẽ adiungamus, quod nunc quoque in hac frequentia fieri decet. Mecum igitur uera pietate animorum dicite:

Gratias agimus tibi omnipotens Deus æterne patris Domini nostri Iesu Christi conditor Ecclesiæ tuæ, unã cum filio tuo coæterno Domino nostro Iesu Christo & spiritu sancto, sapiens, bone, misericors, iudex uerax, fortis & liberrime, quòd colligis filio tuo hæreditatem ex genere humano, & seruas Euangelij ministerium, & nunc quoq; per Lutherum instaurasti, ac ardentibus uotis precamur, ut deinceps Ecclesiam & serues & regas, & obsignes in nobis ueram doctrinam, sicut Iesaias de suis discipulis precatur, & nostras mentes spiritu sancto tuo accendas, ut te rectè inuocemus, & mores nostros piè regamus.

Deinde quia magnorum gubernatorum interitus sæpe denunciant posteritati pœnas, uos obtestamur ego & omnes quibus docendi munus commendatum est,

est,

est, ut de periculis orbis terrarū cogitetis. Alibi Turci grassantur, alibi minantur bella domestica alij hostes, passim etiā magna est ingeniorū petulantia, quæ præsertim postquā Lutheri censurā uereri desinent, maiori audacia doctrinam rectè traditā corrumpent.

Hæc mala ut Deus auertat, diligentiores simus in regendis moribus & studijs, sempérq; infixam hanc sententiam animis teneamus, tantisper donec puram Euangelij doctrinā retinebimus, audiemus, discemus, amabimus, fore nos Dei domicilium & Ecclesiam, sicut inquit filius Dei: Si quis diligit me, sermonem meum seruabit, & pater meus diliget eum, & ad eum ueniemus, & mansiōem apud eum faciemus. Hac nos amplissima promissione ad discendam doctrinam cælestem accendamus, & sciamus propter Ecclesiā seruari genus humanum & politias, & illam æternitatem futuram mentibus intueamur, ad quam nos Deus uocauit, qui quidem nec frustra se tam illustribus testimonijs patefecit, nec frustra filium misit, sed uerè diligit & curat hæc beneficia magnificientes. Dixi.

MARTINO LV
TERO EVANGELII IESV CHRISTI
STI DOCTORI, VERITATIS AM
MATORI MAXIMO, ET MEN
DACIORVM AC SVPERSTI
TIONIS HOSTI, RELIGIO
NIS ET PIETATIS IN
GERMANIA AVTORI,
ADMIRATOR IN
HOC OPERIS
DEI. F.

L V T E R I iacet hoc corpus mortale sepulcro,
Depositum in patrio nuper inane solo.
Cum pius ad superam properaret spiritus arcem,
Tædia post uitæ multa laboriferæ.
Hunc urbs quæ uiuentem habuit coluitq; magistrū,
Pulvere ab externo noluit ossa tegi.
Nunc igitur quod in hac huius populabile terra,
Et qua uita uiri parte caduca fuit,
Ad tandem optato confectum sine tenetur,
Et suus inferijs est resolutus honor.
Sancta sed in cælo non interitura manet mens,
Aeterna Domini pace beata sui.
Quem pura uenerata fide constanter amauit,
Christe Deus uerbi sedula præco tui.
Nullius huic contra scripturæ oracula sacræ,
Magna fuit uirtus ingeniūmq; nimis.
Nullorum uires huic incussere timorem,
Quo fidei assereret dogmata uera minus.
Atq; hunc mors placida & felix similisq; sopori,
Extremum uitæ iussit obire diem,
Inter amicorūmq; manus lacrimasq; piorum,
Et quas ipse suo fudit ab ore preces.
Te quibus æternūmq; patrem natūmq; uocauit
Vera decedens in sua uota fide.
Ac ætate grauis, genito cum tertius annus,
Vltra ter quinas iret Olympiadas,
Christicola uita felix obitūq; beatus,
Iam tenet ætherij lucida regna poli,
Defunctus fato atq; malis. At tu bone pastor
Christe tuo rapidos à grege pelle lupos.
Propitiūsq; huic custodes adiunge fideles,
Auxilio, si unquam, nunc eget ille tuo.

Μ. ΛΟΙΤΗΡΟΣ ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ.

κοσμήτωρ τάφου η̅ ξένου.

- ξ. τὸ τάφος ἔσθ' ὄσσε; κ. λοιτήρος. ξ. μῶν ἐνθάδε κένου
σῶμ' ἀπέθηκε θανῶν ἐν βιότοιο τέλει;
κ. οὐχ ὡς ἄλλ' ὀρίοις ἐνὶ πατρῷου. ὡς δὲ δέμας δέ
κῆθ' ὅθ' ἀληθείας πρόσθεν ἔδιδεν ὄσσε,
εὐσεβέου δ' ὑγιᾶ διδάχων ἐδίδαξε λόγοιο,
κηρύσσων δείξ ῥήματα ἀγγελίω.
ξ. πολλοὶ δὴ τατὸν ἄνδρα καταφθίμνον πθέσσιν.
κ. εἰσὶ δὲ τούτου ἠδόμενοι θανάτω.
ξ. αὐτοὶ δὴ τίνες εἰσὶ; κ. κακῶν μήσωρες. ξ. ὅσ' ἐθλός.
δὴ λόγ' ὡς πᾶς τις δάκρυα τῶν ἐνέμψ.
κ. σφάλῃ μὲν ὡς ξῆρ' ἐπεὶ οὐκ ἐπὶ δάκρυσι τούτῳ,
ἀλλ' ἐπ' εὐφροσύναις μᾶλλον ἔγεντο μόρτου.
εὐκτόσ' ἡ τοῖου δὲ φίλοις. ξ. κλαίσις ἄρ' ἐχθροῖς;
κ. καὶ δ' ἐβήντε ἔθερ κῆσε μεθ' ἡσυχίης,
ἀλλάζας σφαλερῶς συγερᾶς βιότοιο μορίμνας
πρὸς μάκαρτου ζωὴν τέρματα ἀϊδίω.
οἰχόμενος τε νόμον κοινὸν μεταθεῖς θανάτοιο.
χαρμωσύνω ἀγαθοῖς πένθου ἔλψε κακοῖς.
ξ. ἀλλὰ τίς ἐσὶ φέρεισε σύ; κ. ὅσις; τοῦδε τάφοιο
κοσμήτωρ. ξ. τί δ' ἔχθρ' οὐνομ'; κ. ἐτυμολόγου.
ξ. θανμάσιον τόδε γ' ὄσιν. ἐτυμολογεῖς δὲ τί; κ. λοιτήρ
ἔσιν ὁ βαπτιστής. ξ. πῶς; κ. ὅτι λῶσα φέρει.
βαπτιστής δὲ θεοῖο βροτοῖς πρόσθ' ἀμνὸν ἔδιδεν.
ξ. ὅς ἴ τί; κ. θκοῦ δὴ. ξ. εἰκόνα τῶν δ' ὄσσω
ἀμνὸν βασάζοντ' ἰδ' ἐν δεικνύτ' ἀπασιν.
κ. οὐτ' ἄρ' ἦν λοιτήρ. ξ. ἦν ἄρα. κ. νῦν τί λέγεις;
ξ. ὅτι λόγου τέου ὄσιν ἐτήτυμ' κ. ἀλλ' αἰώμην,
ὡς πρὶν ἀπθῶσιν μήτι γένοιτο κακόν.

ἀπ' ἰωαχ.

AK 2/9 4271

(X 220 6656)

M.C.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8
Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Farbkarte #13

B.I.G.

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

(17)
RATIO

EVNERE
VERENDI VL
D. MARTINI
LVTHERI,

TA VITEBERGAE
MILIPPO MELAN
CHTHONE.

LIPSIAE
A IN OFFICINA
ENTINI PAPAE.

ANNO
D. XLVI.

